

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2555/2566

พนักงานอัยการจังหวัดสุราษฎร์ธานีโจทก์ นางสาว ธ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 335, ป.วิ.อ. มาตรา 212, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 188, ป.อ. มาตรา 269/5, ป.อ. มาตรา 269/7, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์ภาค 8 แก่คำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยแก้ไขฐานความผิดตามฟ้องข้อ ก ที่เป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด จากฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่นโดยมิชอบ เป็นฐานลักทรัพย์นายจ้าง เนื่องจากตามฟ้องข้อ ก โจทก์มิได้บรรยายฟ้องในความผิดฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่นโดยมิชอบ และไม่รอการลงโทษจำคุกตามที่โจทก์อุทธรณ์ กับไม่ลงโทษปรับ เมื่อศาลฎีกาเห็นสมควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยและลงโทษปรับจำเลยอีกสถานหนึ่ง ศาลฎีกาจึงลงโทษปรับจำเลย 20,000 บาท ซึ่งเป็นอัตราโทษขั้นต่ำในความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้างตาม ป.อ. มาตรา 335 (11) วรรคแรกได้ ไม่ถือว่าเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย อันจะต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 188, 269/5, 269/7, 334, 335 ให้จำเลยคืนเงิน 55,000 บาท ที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188, 269/5, 269/7, 335 (11) วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่น ฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่นโดยมิชอบ และฐานลักทรัพย์นายจ้างตามฟ้องข้อ ก เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่นโดยมิชอบ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี และปรับ 15,000 บาท ฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่นโดยมิชอบ และฐานลักทรัพย์นายจ้างตามฟ้องข้อ ข และข้อ ค เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่นโดยมิชอบ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 2 ปี และปรับกระทงละ 15,000 บาท รวมจำคุก 6 ปี และปรับ 45,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 3 ปี และปรับ 22,500 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี และให้คุมความประพฤติจำเลยมีกำหนด 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ให้กระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรเป็นเวลา 20 ชั่วโมง กับห้ามจำเลยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษทุกประเภทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยวางเงินแก่ผู้เสียหายครบถ้วนตามคำขอให้คืนทรัพย์แล้ว คำขอนี้จึงให้ยก โจทก์

อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188, 269/5, 269/7, 335 (11) วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นกับฐานลักทรัพย์นายจ้างตามฟ้องข้อ ก เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานลักทรัพย์นายจ้าง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี ฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่นโดยมิชอบ รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 1 ปี รวมจำคุก 3 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน ไม่ปรับ ไม่รอกการลงโทษ และไม่คุมความประพฤติจำเลย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ และคดีใช้เงินคืนผู้เสียหายครบถ้วนแล้ว ประกอบกับได้ความจากรายงานการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุมประพฤติว่า จำเลยประกอบอาชีพด้วยความซื่อสัตย์สุจริต หลังจากออกจากการทำงานเป็นลูกจ้างของผู้เสียหาย จำเลยไปทำงานเป็นพนักงานบริษัท ท. ประมาณ 1 ปี ก็ถูกไล่ออกเนื่องจากบริษัทดังกล่าวทราบว่าจำเลยกระทำความผิดในคดีนี้ จากนั้นจำเลยไปทำงานที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด บ. จนถึงปัจจุบัน ซึ่งนายจ้างให้ถ้อยคำว่ามีคุณสมบัติเรียบร้อย มีความรับผิดชอบ ไม่ปรากฏพฤติกรรมเสียหายหรือส่อไปในทางทุจริต หลังจากจำเลยกระทำความผิดคดีนี้แล้วไม่ปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดอื่นอีก จำเลยประกอบอาชีพโดยสุจริตตลอดมา นับว่าจำเลยรู้สำนึกในความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดตามสมควร อีกทั้งการที่จำเลยถูกดำเนินคดีนี้ ต่อมาเมื่อจำเลยไปทำงานที่บริษัทอื่น จำเลยถูกให้ออกจากงานเนื่องจากนายจ้างทราบว่าจำเลยกระทำความผิดคดีนี้ อันเป็นผลกระทบจากมาตรการลงโทษทางสังคมอีกส่วนหนึ่ง เชื่อว่าจำเลยน่าจะเซ็ดหลาบ ไม่หวนกลับไปกระทำความผิดอีก เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน ประกอบกับนิสัยและความประพฤติโดยทั่วไปของจำเลยไม่ปรากฏข้อเสียหายร้ายแรง เห็นสมควรให้ออกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดีสักครั้ง โดยรอกการลงโทษจำคุกและคุมความประพฤติของจำเลยไว้ เพื่อให้มีเจ้าพนักงานคอยแนะนำ ช่วยเหลือตักเตือน หรือสอดส่องดูแลซึ่งน่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยและสังคมยิ่งกว่า แต่เพื่อให้จำเลยหลาบจำ เห็นสมควรลงโทษปรับอีกสถานหนึ่ง ซึ่งเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 8 แก้คำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยแก้ไขฐานความผิดตามฟ้องข้อ ก ที่เป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด จากฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่นโดยมิชอบ เป็นฐานลักทรัพย์นายจ้าง เนื่องจากตามฟ้องข้อ ก โจทก์มิได้บรรยายฟ้องในความผิดฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่นโดยมิชอบ และไม่รอกการลงโทษจำคุกตามที่โจทก์อุทธรณ์ กับไม่ลงโทษปรับ เมื่อศาลฎีกาเห็นสมควรรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยและลงโทษปรับจำเลยอีกสถานหนึ่ง ศาลฎีกาจึงลงโทษปรับจำเลย 20,000 บาท ซึ่งเป็นอัตราโทษขั้นต่ำในความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้างตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (11) วรรคแรกได้ ไม่ถือว่าเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลยอันจะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ใช้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 รวมโทษจำคุกทุกกระทงแล้วจึงลดโทษ โดยไม่ลดโทษแต่ละกระทงก่อนแล้วจึงรวมโทษนั้น เป็นการไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไข พิจารณาแก้เป็นว่า ฐานลักทรัพย์นายจ้าง

จำคุก 1 ปี และปรับ 20,000 บาท ฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้เบิกถอนเงินสดของผู้อื่น โดยมีขอบ รวม 2 กระทั่ง จำคุกกระทักละ 1 ปี และปรับกระทักละ 15,000 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 18 เดือน และปรับ 25,000 บาท โทษจำคุกให้รอ การลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง และให้คุม ความประพฤติของจำเลยมีกำหนด 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ให้กระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร เป็นเวลา 20 ชั่วโมง กับห้ามจำเลยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษทุกประเภทตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

ชนากานต์ วีระพลกุล · วินิตย์ ศรีภิญโญ · ปิยนุช มนุรังสรรค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2555/2566>